

RESPONS SAMHÄLLE

JONAS RYDBERG

Sveriges stadsmissioner

jonas.rydberg@sverigesstadsmissioner.se

Efter att ha läst artiklarna i detta nummer vill jag dela ett varmt minne som påverkat mig djupt och som enligt mig säger något om kyrkans närvaro och plats i Sverige.

”Hej chefen! Du vet väl att ni har räddat livet på mig.” Så började ett samtal på en fullsatt tunnelbana i Stockholm. Mannen som stod bredvid mig var i 20-årsåldern. Lite chockad och undrande bad jag honom följa med av vid nästa station så att vi kunde prata i lugn och ro. I två timmar berättade han så om en galen resa till Sverige 2016 som ensamkommande, om övergrepp, tågresor utan biljett, sömn i skogsdungar och till sist in på en polisstation vid gränsen Sverige. Efter utredning hamnade han i Stockholm. På sin 18-årsdag fick han dock lämna det så kallade PUT-boendet (boende för ensamkommande flyktingungdomar med permanent uppehållstillstånd) med en tågbiljett i handen, utan vuxna omkring sig och utan att riktigt förstå vad som hände. Han valde att inte hoppa på tåget utan stannade i Stockholm. Han sov på soffor och ibland helt utan tak över huvudet igen. ”Jag hade ingenting”, sammanfattade han – hur skulle livet kunna återgå till ruta ett, i Sverige? Det som blev vändpunkten var ett erbjudande genom Stadsmissionen om att få ett rum hos en fadderfamilj, en säng att sova i, stöd att studera, att hitta ett första timjobb och hur helt avgörande det var att någon frågade ”Vad behöver du?”, snarare än ”Vem är du? Vilken kommun tillhör du? Har du ett personnummer?

Har du uppehållstillstånd?”. Med tiden tillkom vänner i en kristen församling, kärlek, jobb och till och med ett eget hyreskontrakt – ett eget hem. Och så sade han någonting som stannat kvar:

Det är skönt att ingen försökte missionera på mig. Jag är på en upptäcktsresa i ett nytt land. Varje gång jag mediterar eller tänker på Gud vill jag bara tacka för livet, för min nya familj och för mina vänner – oavsett vem Gud är.

För mig sammanfattar det mycket av det här numrets frågor. I ett samhälle där olikhet lätt blir till grupper och objekt, till ett vi och dom, påminns jag om att verklig förändring ofta börjar i aktivt lyssnande samtalsrum och i möten där den andre får vara subjekt i stället för ”migranten” eller ”den andre som ska nås”. Förändring förkroppsligas i vanor, relationer och vardagliga praktiker – och den är ofta ömsesidig. Vi som möter blir också förändrade.

För mig blev detta möte livsförändrande och en påminnelse om att vi först och främst är människor – människor som alltid är mer än det du ser, alltid lager på lager av erfarenheter och berättelser märkta av Guds kärlek och nåd.

Som generalsekreterare för Sveriges Stadsmissioner ser jag dagligen hur ”plats” är mer än en adress. Det är ett helt livssammanhang – ett hem, en mening, ett eget handlingsutrymme. Där, mitt i det vardagliga, anar vi helighet: i en måltid, en sovplats, ett myndighetsbrev som behöver tolkas, en hand på en axel, ett ”Hur är det egentligen?”.

Med Guds nåd får vi älska våra medmänniskor – inte som objekt, utan som vår nästa. Och kanske är det just där, i det gränsöverskridande lyssnandet och tjänandet till varandra, som vi påminns om vad församling egentligen är.